

РЕШЕНИЕ

№ 14862

гр. С., 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ АНЧ. КОСТАДИНОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско
дело №0211110135312 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Производството е образувано по предявен по реда на чл. 422 ГПК от Е. В. М. срещу В. В. К. положителен установителен иск с правно основание чл. 79 ЗЗД за заплащане на сумата **6000 лв.**, представляваща сбор от дължими месечни вноски (по 100 лева) за периода от 03.01.2016 г. до 03.01.2021 г., съгласно Споразумение от 03.11.2013 г. за ползване на апартамент 13, находящ се гр. С., ж.к. Х.С. бл., вх., ет., ведно със законната лихва от 22.1.2021 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.г.д. № 3767/2021г., по описа на СРС, 36-ти състав.

Ищцата твърди с ответника и тяхната майка М. К.а да са придобили по наследство апартамент 13, находящ се гр. С., ж.к. Х.С. бл., вх., ет.. В следствие, на 21.10.2013г. двете с майка й прехвърлили собствените си идеални части от имота на В.Н.М., като си запазили правото на ползване върху същия. Поддържа се процесният имот да е собственост на ответника и В. М. при следните квоти за ответника 1/6 ид.ч. и за В. М. – 5/6 ид. части. Сочи се на 03.11.2013 г. да е сключено споразумение между М. К. К.а, Е. В. М., В.Н.М. и В. В. К., по силата на което В. В. К. ще ползва целия апартамент, като поема задължението да заплаща всички възникнали разходи за имота, във връзка с неговото ползване, като няма право да прави промени и преустройства без съгласието на останалите съсобственици и да дава имота под наем на трети лица. Със същото споразумение е уговорено същият да заплаща сумата от 100 лв. месечно на ищцата М. за ползването на имота. Твърди се ответникът да не е заплащал дължимите суми за периода от 03.01.2016 г. до 03.01.2021 г. в общ размер на 6000 лв. По изложените съображения моли за уважаване на предявения иск. Претендира сторените в производството разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът **В. В. К.** депозира отговор на исковата молба. Не оспорва, че е собственик на 1/6 ид. част от процесния имот, както и че останалата 5/6 ид. части е собственост на В. М., придобити от М. К. К.а и Е. В. М., както и че последните са си запазили правото на ползване върху прехвърлените на М. ид. части от процесния недвижими имот. Не оспорва сключването на процесното споразумение, но твърди, че същото е нищожно, тъй като текстът, съдържащ вменено задължение за

плащане на месечни суми за ползването на имота на Е. М. и М. К.а е допълнено след подписването на документа. Оспорва да е подписвал съглашение, съдържащо клауза в горния смисъл с ищцата. Навежда, че не е давал съгласие такава да бъде включвана в споразумението нито към момента на сключването му, нито на по-късен етап до настоящия момент. На следващо място твърди, че правото на ползване на ищцата е погасено по давност поради неупражняването, тъй като същата не го е упражнявала от момент на напускане на жилището през 2013г. и до настоящия момент не са изявявали желание да го ползват, в това число и да получават граждански плодове от него. Релевира възражение за погасяване по давност на част от вземането с изтичането на кратката давност. По изложените съображения моли за отхвърляне на предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Предявен е по реда на чл. 422 ГПК установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на всяка от страните е да докаже верността на наведените от нея твърдения, на които основава своите искания или възражения.

В тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по процесното споразумение, по силата на което ответникът ще ползва единствено процесния имот срещу задължението да заплаща ежемесечно на ищцата по 100 лв. за ползването на имота, ответникът да ползва самостоятелно процесния имот, възникване на насрещното задължение за заплащане месечна сума в размер на 100 лв. за това ползване, неизпълнение на задължението на ответника да заплаща процесната месечна сума за исковия период.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираното вземане, респективно да установи наведените правоизключващи и правопогасяващи възражения.

По възражението по чл. 59, ал. 3 ЗС в тежест на ищцата е да докаже факти, от които да се направи извод, че от учредяване на правото на ползване до настоящия момент е ползвала имота непрекъснато лично или чрез друго.

По възражението за давност в тежест на ищцата е да установи е да докаже настъпване на обстоятелства, които са довели до спиране или прекратяване на давностния срок.

С Определение № 125/04.01.2022 г. са приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че апартамент №13, находящ се в гр. С., район С., ж.к. „Х.С.“, блок № 7, вход „А“, ет. е собственост на В. В. К. 1/6 ид. част и В.Н.М. 5/6 ид.части, както и че В.Н.М. е придобил своята ид. част от имота на основание сключени на 21.10.2013 г. договор за прехвърляне на имот срещу издръжка и гледане с М. К.а и договор за дарение, сключен с Е. В. М., като всяка от прехвърлителките си е запазила си е запазила правото на ползване, както и че на 03.11.2013 г. е сключено споразумение между М. К. К.а, Е. В. М., В.Н.М. и В. В. К., по силата на което В. В. К. ще използва целия апартамент, като поема задължението да заплаща всички възникнали разходи за имота, във връзка с неговото ползване, като няма право да прави промени и преустройства без съгласието на останалите съсобственици и да дава имота под наем на трети лица. В открито съдебно заседание, проведено на 16.03.2022 г. е отделен за безспорен и фактът, че ищцата Е. В. М. е със запазено право на ползване върху 1/6 идеална част от процесния недвижим имот.

Не е спорно по делото, че на 03.11.2013 г. е сключено споразумение между М. К. К.а, Е. В. М., В.Н.М. и В. В. К., по силата на което В. В. К. ще използва целия апартамент, като поема задължението да заплаща всички възникнали разходи за имота, във връзка с неговото ползване, като няма право да прави промени и преустройства без съгласието на останалите съсобственици и да дава имота под наем на трети лица. Спорно е част от съдържанието на подписаното споразумение. С отговора на исковата молба е направено оспорване на истинността на текста на споразумение от 03.11.2013г.

в частта на клаузата за заплащане на парична сума, като се твърди същата да е дописвана на по-късен етап след подписването на документа от ответника.

С оглед направеното оспорване и на основание чл. 193, ал. 1 ГПК е открито производство по оспорване на автентичността на споразумение от 03.11.2013 г. в частта относно изявлението „ще плаща месечно 100 лв. на Е. и 300 лв. на М.“.

От приетото по делото заключение по допусната в производството основна съдебно-графическа експертиза с вх. № 91349/09.05.2022 г. , което съдът кредитира изцяло като обективно и всестранно изготвено се установява, че ръкописно изписания текст, включително и изрази „ще плаща месечно 100 лв. на Е. и 300 лв. на М.“ в споразумение от 03.11.2013 г. (с изключение на датата „03.11.2013 г.“, изписана в долната част на документа) е изпълнен от В.Н.М.. Вещото лице посочва, че ръкописния текст „ще плаща месечно 100 лв. на Е. и 300 лв. на М.“ е изписан след написване на основното съдържание на документа. В заключението си и в проведеното на 18.05.2022 г. открито съдебно заседание вещото лице посочва, че не може да отговори на въпроса кога е нанесен този текст, респективно допълнен след полагане на подписа на ответника, тъй като до момента криминалистичната практика не разполага с универсална и достатъчно достоверна методика за определяне времето на изготвяне на документ по използваните за целта материали. От допълнителната СГЕ се установява, че в процесното споразумение са използвани две химикални пасти, респ. химикалки, с които са изписани следните текстове и подписи, които вещото лице разделя в две групи: първа група- целият ръкописен текст на документа, вкл. и текста „ще плаща месечно 100 лв. на Е. и 300 лв. на М.“; името В.Н.М. и подписът положен след него; и втора група – датата „03.11.2013 г.“, ръкописното име „В. В. К.“ и подписът положен след него, както и ръкописно изписаните имена „Е. В. М.“, „М. К. К.“ и подписите положени след тях.

В рамките на откритото производство по чл. 193 ГПК няма ограничения на доказването, подобно на свидетелските показания по чл. 164 ГПК, и проверката на автентичността се извършва от съда чрез подходящите доказателствени средства (чл. 194 ГПК). Целта е да се установи дали частният документ е подписан от посоченото като автор лице, в който случай съдът ще бъде обвързан от формалната доказателствена сила по чл. 180 ГПК. Ако документът се признае за неавтентичен, той ще бъде изключен от доказателствата и ще бъде пратен на прокурора за преценка дали подправянето му не съставлява престъпление (чл. 194 ал.2 ГПК). По въпроса за истинността на частния документ съдът се произнася с нарочно определение или направо в решението. Определението не подлежи на самостоятелно обжалване по реда на чл. 274 ГПК, а се обжалва заедно с решението.

С оглед изложеното и на осн. чл. 194, ал. 1 ГПК съдът е допуснал гласни доказателствени средства посредством разпита на свидетеля на ищцовата страна В.Н.М.. От показанията на свидетеля, преценени по реда на чл. 172 ГПК, които съдът кредитира като логични, последователни и подкрепящи се от останалия събран по делото доказателствен материал се установява, че свидетелят е участвал при съставянето на споразумението от 03.11.2013 г. Същият заявява, че го е написал собственоръчно на 03.11.2013 г. в апартамента, находящ се в гр. С., жк. „Х.С.“. При съставянето му присъствали свидетелят, В. и Е. и баба М., която била в другата стая, тъй като последната била много възрастна. Свидателят пишел, а В. и Е. му диктували. Първоначално идеята била М. да плаща 400 лева, но тъй като били роднини се договорили и съгласили за сумата от 100 лева за Е. и 300 лева за М. и така подписали споразумението. Всички били съгласни и се подписали. След подписване на споразумението В. не си плащал, не плащал и сметките за апартамента. Имало заведени дела от Топлофикация и Софийска вода срещу свидетеля и баба му.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени в тяхната съвкупност и поотделно, съдът приема, че по делото безспорно се доказва, че на 03.11.2013 г. е сключено споразумение между М. К. К., Е. В. М., В.Н.М. и В. В. К., по силата на което В. В. К. ще използва целия апартамент, находящ се в гр. С., жк. „Х.С.“, като поема задължението да заплаща всички възникнали разходи за имота, във връзка с неговото ползване, като няма право да прави промени и преустройства без съгласието

на останалите съсобственици и да дава имота под наем на трети лица. Съдът приема, че по делото се доказва и че част от съдържанието на процесното споразумение е текстът „ще плаща месечно 100 лв. на Е. и 300 лв. на М.“ като в тази връзка съдът кредитира изцяло заключенията по изготвената основна и допълнителна СГЕ и събраните по делото гласни доказателства посредством разпита на свидетеля В.Н.М..

С оглед изложеното, съдът приема че ищцата доказва възникването на облигационно отношение по процесното споразумение, по силата на което страните се договорили ответникът да ползва процесния имот срещу задължението да заплаща ежемесечно на ищцата по 100 лв. за ползването му.

По делото е приета СОцЕ, съгласно която средната пазарна наемна цена за процесния имот възлиза на 644,00 лева. Съдът счита, че не следва да бъде взета предвид стойността посочена от вещото лице, тъй като страните са обвързани от сключеното между тях споразумение, съгласно което е договорено ежемесечно плащане за ползване на имота в размер на 100 лева.

В тежест на ответника е да докаже изпълнение на задължението му за заплащане на дължимите вноски за процесния период, но в случая такИ. доказателства не са ангажирани по делото.

По изложените съображения съдът намира иска с правно основание чл. 79 ЗЗД за основателен, като върху сумата от 6000 лева ответникът дължи и законната лихва, считано от датата на депозиране на възражението по чл. 410 ГПК – 22.01.2021 г., до окончателното плащане.

За неоснователно съдът намира възражението на ответника, че правото на ползване на ищцата е погасено по давност поради неупражняването, тъй като същата не го е упражнявала от момент на напускане на жилището през 2013г. С подписване на споразумението от 03.11.2013 г. ищцата се е съгласила процесното жилище да бъде ползвано изцяло от ответника от нейно име и за нейна сметка, тоест имота се използва от ищцата чрез ответника. Отделно от това процесната сума се претендира от ищцата в настоящото производство въз основа на сключеното между нея и ответника споразумение, а не като обезщетение за лишаването и от ползване по чл. 31, ал. 2 ЗС.

При формирания извод за основателност на предявения главен иск съдът следва да разгледа възражението на ответника вземанията на ищцата да са погасени по давност.

Основния спор между страните се концентрира върху това дали вземанията на ищците са периодични по своя характер и съответно се погасяват с изтичането на кратка погасителна давност по чл. 111 ЗЗД или спрямо тях приложение намира общата разпоредба на чл. 105 ЗЗД и последните се погасяват с изтичането на пет години. Настоящия съдебен състав намира, че за вземанията на ищцата е приложима разпоредбата на чл. 111 ЗЗД, тъй като в настоящия случай се касае за понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и съображенията за този извод са следните:

Както бе посочено по-горе, в споразумение от 03.11.2013 г. ответникът се е задължил да заплаща на ищцата за ползване на имота сумата от 100 лева месечно. В случая се касае за договорно задължение, което е поето от страна на ответника към ищцата, което задължение е поето с оглед невъзможността на последната да ползва своята идеална част от процесния имот.

Съгласно възприетото общо официално тълкуване, обективизирано в Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС по тълк. д. № 3/2011 г., понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД се характеризира с: изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В съобразителната част на цитирания тълкувателен акт се приема становището, че не е възможно да бъдат изброени всички видове периодични

плащания поради това, че правопораждащите ги юридически факти могат да бъдат различни и поради тази причина законодателят е посочил примерно две от тях в разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД – вземанията за наем и лихви.

Съгласно чл.111, б."в" от ЗЗД давностният срок за вземанията за наем, лихви и други периодични плащания е 3 годишен и започва да тече от изискуемостта на вземането и се прекъсва с предявяването на иска- чл.116, б."б" ЗЗД и не тече, докато е висящ процеса за това вземане- чл. 115, ал.1, б."ж" ЗЗД.

С оглед уговореното в процесното споразумение се дължи месечно сума в размер на 100 лева. С оглед чл.3, т.2 ЗМДВИП давностният срок е спрял за периода от 13.03.2020г. до 22.05.2020 г., т.е. 70 дни (§ 13 от ПЗР, съобразно която сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник"). Заявлението по чл. 410 ГПК е депозирано на 22.01.2021 г. Следователно погасени по давност са задълженията на ответника за периода 03.01.2016 г. до 30.10.2018 г. вкл. Претенцията за главница следва да се уважи за периода 01.11.2018 г. – 03.01.2021 г., която изчислена от съда по реда на чл. 162 ГПК възлиза на 2600 лева, а за разликата до пълния предявен размер 6000 лева и за периода 03.01.2016 г. до 30.10.2018 г. вкл. следва да се отхвърли като погасена по давност.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски възниква и за двете страни.

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Ищцата е сторила разноски за заплатена държавна в заповедното производство в размер на 120 лева и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 850 лева. От страна на ответника е релевирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно. Същото следва да бъде редуцирано до сумата от 650 лева на осн. чл. 7, ал. 2, т.2, вр. ал. 7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съобразно уважената част от исковата претенция в полза на ищцата следва да бъде присъдена сума в общ размер от 333,67 лева за разноски в производството по ч.г.д. № 3767/2021 г., по описа на СРС. В исковото производство ищцата е сторила следните разноски: за заплатена държавна такса – 120 лева, за заплатено адвокатско възнаграждение 850 лева, 200 лева за депозити за СГЕ и 250 лева депозит за СоцЕ. Възражението за прекомерност на ответната страна съдът намира за неоснователно, предвид правната и фактическа сложност на делото, проведените открити съдебни заседания (5 на брой) и при съобразяване разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съобразно уважената част от исковите претенции в полза на ищцата следва да бъде присъдена сума в общ размер от 615,34 лева - разноски в настоящото производство.

Ответникът е сторил разноски, както следва: за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева, депозити за СГЕ в размер на 500 лева. Съобразно отхвърлената част от исковата претенция в полза на ответника следва да бъде присъдена сума в общ размер от 680 лева - разноски в настоящото производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от **Е. В. М.**, ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „М.“ № срещу **В. В. К.**, ЕГН *****, с адрес: гр. С., жк. „Х.С.“, бл., вх., ап., ет. 13 **иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79 ЗЗД**, че **В. В. К.** дължи на **Е. В. М.** сумата от **2600 лв.**, дължими месечни вноски за периода от

01.11.2018 г. – 03.01.2021 г. , съгласно Споразумение от 03.11.2013 г. за ползване на апартамент 13, находящ се гр. С., ж.к. Х.С. бл., вх., ет., ведно със законната лихва от 22.1.2021 г. до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.г.д. № 3767/2021г., по описа на СРС, 36-ти състав като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над уважения размер от 2600 лева до пълния предявен размер от 6000 лева и за периода от 03.01.2016 г. до 30.10.2018 г. като погасен по давност.

ОСЪЖДА В. В. К., ЕГН *****, с адрес: гр. С., жк. „Х.С.“, бл., вх., ап., ет. 13 да заплати на **Е. В. М.**, ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „М.“ №, **на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 333,67 лева**, разноси в заповедното производство, както и сумата от **615,34 лева**, разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА Е. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „М.“ № да заплати на **В. В. К.**, ЕГН *****, с адрес: гр. С., жк. „Х.С.“, бл., вх., ап., ет. 13, **на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 680 лева**, разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____